

Speech Leen Laconte AV 22 maart 2022

In 1991 ziet de Vlaamse Directies Podiumkunsten (later oKo), de eerste professionele werkgeversfederatie van de podiumkunstensector, op 12 september het levenslicht.

Theater, dans en kunstencentra maken deel uit van het het netwerk. En Ivonne Lex werd de eerste voorzitter.

Vandaag zijn we 9 Vlaamse ministers van Cultuur verder. Met elk van hen zat oKo de voorbije 30 jaar op intensieve wijze aan diverse onderhandelingstafels.

30 jaar werkten we zo, leden en secretariaat samen, aan de versterking van de kunstensector, aan een solide kunstenbeleid en aan juiste arbeidsvoorwaarden.

Door kennis te delen, door met één stem te spreken, door constructieve beleidsvoorstellen voor grote en kleine spelers. Voor nieuwe stemmen en gevestigde waarden. Uit alle disciplines en werkvormen.

Naar aanleiding van onze verjaardag maakte ik een persoonlijke selectie uit 30 jaar oKo-werk. Geen volledige lijst van wapenfeiten maar een staalkaart van wat we deden. In deze brochure. Zeker lezen.

Wat opvalt is dat onmiskenbaar DNA van oKo:

De aangehouden dialoog sector- beleid... ook al is het moeilijk
De stevige partnerschappen.
Constructieve voorstellen.
Weten waarover je spreekt.

Gedegen argumentatie..

Tijd en vertrouwen geven voor het samen zoeken.

Met respect voor de democratie en de meerstemmigheid.

Vanuit een diep geloof in politiek

en dat de sector en beleidsmakers elkaar kunnen vinden.

Dat DNA is er niet van zelf gekomen. Het was werk van velen maar vandaag wil ik toch een paar mensen in de bloemetjes te zetten.

Voor hun onmiskenbare bijdrage aan dat DNA.

Het zijn er drie.

Alle drie hebben ze een indrukwekkend oeuvre neer gezet. U zal me dus moeten vergeven dat ik niet volledig kan zijn in mijn loftuitingen.

Ik begin met de 2 pioniers van het oKo-sec: Liesbeth Dejonghe en Paul Corthouts.

Liesbeth,

Rots in de branding. Streng én rechtvaardig. Hét kompas in de vele grijze zones waar we ons moeten in oriënteren op weg naar nieuwe modellen en structuren.

De witte merel, de uitzondering op de regel, de juriste die zich vanaf dag 1 gooit en en cours de route even vorm geeft aan zoiets bijzonder als het werkgeversschap in de kunsten. En de organisatie die er bij hoort: verantwoord, sociaal geëngageerd, met oog voor omgeving en wereld.

Doelgericht en empathisch, met kennis van zaken en liefde voor het vak, analytisch en betrokken, heb je regelgevende kaders en ondersteunende systemen uit de grond gestampt. Het is een bijzonder straf bouwwerk geworden. Je bent een krak.

Paul,

“De taal is gansch het volk”... daar heb jij van gemaakt: “de taal die oKo spreekt is gansch de sector, het alfa en omega van succesvol belangenbehartigend werk...”

Om met één stem te spreken moeten we elkaar vinden in een gemeenschappelijk vocabularium, een gedeelde grammatica. Want één vocabularium betekent een gedeelde wereld, één toekomst voor de kunsten die we samen envisageren en verdedigen.

Door jouw liefde voor kunst en voor taal kregen we het hart van de kunsten in beleidsplannen, regels en wetten.

Onmisbaar én onmiskenbaar Paul.

Dank Paul daarvoor en ook voor al die andere fantastische bijdrages die je aan oKo hebt geleverd.

En we nemen ook afscheid van een voorzitter vandaag. Meer dan 15 jaar bestuurder, 9 jaar voorzitterschap. Luk, uw voorgangers Ivonne Lex, Stefaan Deruyck en Hugo Vanden Driessche lieten al grote schoenen na, maar vandaag geef jij de schoen door en is de schoenmaat alleen maar groter geworden .

Kunst dat is verbinden, wegen, pleiten en verrijken. En dat is exact wat jij met zoveel toewijding, tact en authenticiteit hebt gedaan.

Je hebt op momenten van vertwijfeling met het hart gesproken en zo het vertrouwen in de eenheid versterkt.

Je hebt valse tegenspraak vakkundig ontijdnd, bent tegelijk naast, boven en achter de partijen gaan staan.

Je deed het steeds met aandacht voor het algemeen belang en tegelijk met zorg voor het detail en het verschil.

En je deed wat een voorzitter moet doen: de zorg voor de biotoop opnemen, de centrale plek die de kunstenaar daarin heeft zichtbaar maken.

De rode draad tonen als we hem even uit het oog verloren waren. Koers vatten. En het schip de volle vaart laten.

Een applaus vanwege de aanwezigen (bloemen)

Lange reeks namen om te danken voor vandaag:

Don Verboven en team

De fantastische ploeg van het kaaitheater: Herman, Jan, Frank, Luk, Nelson, Valerie en anderen

En het kaaicafeé olv Isabelle.

De voorzitter, het bestuur en jullie, de oko-leden

Externe medewerkers, partnerorganisaties, experts, en beleidsmakers.

En wat zouden we zijn zonder: het oKo-secteam.

Maar kan niet laten een paar wapenfeiten op te noemen

Het spreken met één ste vanuit grote diversiteit, men benijdt er ons voor in vele buitenland.

Het lerend netwerk: de professionalisering van de sector is zowel gevolg als oorzaak van ons werk

Het onafgebroken wegen op stimulerende beleidskaders: niemand volgde de geschiedenis van het kunstendecreet onophoudelijk op met dezelfde intensiteit als wij.

oko vertegenwoordigt artistieke ondernemers o.a. via het sociaal overleg: we sloten maar liefst 100 cao's af

we sloten samen met de sociale partners en de overheid drie via akkoorden voor in totaal een kleine 18.674.308 €

We richten samen met de sociale partners het Cultuurloket en het sociaal fonds podiumkunsten op en werken intensief samen met vele anderen

Samen met de Europese Koepel Pearle*: werken we al 30 jaar aan een stimulerend beleid voor internationale samenwerking

oKo zet in op welzijn: loopbaantrajecten, werkbelevingsonderzoeken, allerhande toolboxen zoals de laatste rond grensoverschrijdend gedrag

We werken samen, nooit tegen

En we zoeken uitwegen, we zoeken altijd uitwegen.

uit een pandemie bijvoorbeeld : sectorgids professionele kunsten, onderhandelingen over heropstart en barometers.